

Dacă ne mărturisim păcatele...

O explicare ortodoxă a Tainei Mărturisirii păcatelor (Spovedaniei)

Și aceasta e vestea pe care noi de la El am auzit-o și v'o vestim: că Dumnezeu este lumină și că'ntru El nu-i nici un întuneric. Dacă noi zicem că avem părtășie cu El, dar umblăm întru întuneric, mințim și nu săvârșim adevărul; dar dacă umblăm întru lumină, așa cum El Însuși este în lumină, atunci avem părtășie unul cu altul, și sângele lui Iisus, Fiul Său, ne curățește pe noi de tot păcatul. Dacă zicem că noi nu avem păcat, pe noi înșine ne amăgim și adevărul nu este'ntru noi. Dacă ne mărturisim păcatele, credincios este El și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de toată nedreptatea. Dacă zicem că n'am păcătuit, Îl facem pe El mincinos, și cuvântul Său nu este'ntru noi. Copilașii mei, pe acestea vi le scriu ca să nu păcătuiți. Și dacă a păcătuit cineva, noi avem Mijlocitor a către Tatăl, pe Iisus Hristos, Cel-Drept. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi. (1 Ioan 1:5-10, 2:1-2)

Viata creștină

Mulți oameni mărturisesc că sunt confuzi când vine vorba de practica mărturisirii păcatelor. **Adică o practică – spun ei – dintr-un sentiment al datoriei sau datorită puterii obiceiului, ca un fel de formalitate rituală, fără să-i înțeleagă sensul sau să simtă vreo inspirație de pe urma ei.**

Speranța noastră e ca la finalul lecturii cititorul să ajungă totuși la o înțelegere clară a sensului vieții umane, așa cum Dumnezeu o vede și ne-o arată în Hristos și în Biserică – iar finalitatea acestei înțelegeri să fie ca *practica spovedaniei să devină plină de înțeles și să se transforme în ceea ce ar trebui să fie: experiența eliberatoare a vieții în Hristos și Duhul Sfânt, experiență ce duce la comuniunea cu Dumnezeu.*

Fiti desăvârșiți așa cum Dumnezeu este desăvârșit

Pretindem că avem credință în Hristos. **Aceasta înseamnă că ar trebui să facem ceea ce Hristos ne-a arătat să facem. Și acest lucru înseamnă, mai mult decât orice altceva, că trebuie să iubim cu dragoste desăvârșită.**

Creștinii sunt chemați nu numai **să-L iubească pe Dumnezeu** din toată inima, mintea, sufletul și puterea lor; ci **și pe aproapele lor ca pe ei înșiși**. Acestea sunt poruncile cele mai importante din Vechiul Testament. Pe lângă acestea suntem chemați să transpunem în faptă și poruncile lui Hristos din Noul Testament:

Iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine celor care vă urăsc. Binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac rău (abuzează), întoarceți și celălalt obraz celor care vă lovesc, dați celor care cer, dați cu'mprumut nimic nădăjduind înapoi. Faceți tuturor oamenilor – nu așa cum vă fac ei – ci cum ați dori ca ei să vă facă vouă. Nu condamnați sau judecați, ci dați și iertați. Fiti desăvârșiți precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit (Matei 5, Luca 6)

Aceasta este învățătura lui Iisus Hristos, spusă limpede și simplu în paginile Evangheliei.

Iubiți cu dragostea lui Hristos

Toate poruncile lui Iisus Hristos pot fi rezumate într-una singură: *să iubim cu aceeași dragoste cu care iubește El.*

"Poruncă nouă vă dau: Să vă iubiți unii pe alții! Așa cum v'am iubit Eu pe voi, așa și voi să vă iubiți unii pe alții. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți avea iubire unii pentru alții". (Ioan 13:34-35)

Această nouă poruncă a lui Hristos a venit ca ceva radical nou, într-o lume care nu Îl cunoștea pe Dumnezeu. Dar dintru început nu trebuia să fie așa. Dumnezeu vroia ca lumea să fie umplută cu iubirea Sa încă din momentul Creației. Acesta a fost destinul inițial al omului: de a manifesta în creație viața lui Dumnezeu și a o umple cu prezența Lui divină – care este Dragostea însăși. (Vezi 1 Ioan 3 și 4)

Mărturisire continuă

Toți eșuăm în a îndeplini destinul nostru de a fi "desăvârșiți, așa cum Dumnezeu este desăvârșit" - adică a fi purtători ai Prezenței Lui, care înseamnă Iubirea. Iar într-un fel, eșecul nostru este de înțeles – nu este justificabil, dar este de înțeles.

Este oarecum de înțeles, deoarece menirea aceasta nu e realizată niciodată *deplin*. În acest sens, viața creștină, viața fiecărei persoane, așa cum Hristos a revelat-o, nu este o "stare" ci o "devenire". Nimeni nu e un creștin "adevărat" sau o persoană "adevărată" până când el sau ea nu se umple de dragostea lui Dumnezeu. Și aceasta este Viața veșnică.

Eșecul nostru nu constă în simplul fapt că nu am realizat ceea ce este de fapt Veșnic - aceasta cu siguranță nu constituie un păcat ! **Ci căderea noastră este că botezați și mirunși fiind, primind Duhul Sfânt și Sfânta Părtășie cu Dumnezeu în Biserică, nici măcar nu ne dăm seama la ce suntem chemați!** Abia acordăm atenție acestor lucruri! Abia le dorim! Și mai puțin le lucrăm!

Acesta este păcatul nostru! Nu numai că viața nu ne este constantă și perpetua creștere spre perfecțiunea creștină – pe care Sfântul Apostol Pavel a numit-o "starea de bărbat desăvârșit, măsura vârstei plinătății lui Hristos" (Efeseni 4:13). Ci faptul că **nu suntem cu adevărat conștienți de marea noastră chemare și acționăm în mod constant împotriva ei prin gânduri, cuvinte și fapte care sunt de fapt mișcările în sensul exact opus**. Această "mișcare în sens opus" este chiar definiția etimologică a *păcatului*. Ea ne cheamă să ne pocăim, adică să ne schimbăm. Și pentru asta e necesar a ne mărturisi *păcatele*.

Prin urmare, viața noastră în Biserică – icoană a ceea ce întreaga existență umană ar trebui să fie – nu poate fi decât o continuă schimbare înspre Dumnezeu. Acest lucru înseamnă *mărturisire continuă și pocăință*. Aceasta este *singura realizare care poate transforma practica mărturisirii în ceva plin de înțeles*. Aceasta este ceea ce ne-a revelat Hristos și această revelație o avem înaintea ori de câte ori ne adunăm ca Biserică pentru Sfânta Liturghie, unde auzim Cuvântul Lui, cerem mila Sa și primim Trupul și Sângele Său "spre iertarea păcatele și viața de veci. "

Mărturisirea păcatelor în Biserică

Posibilitatea pentru o iertare continuă a păcatelor în Biserică își are izvorul în Cel care face toate lucrurile posibile în Biserică Sa: Duhul Sfânt, trimis de către Hristos, de la Tatăl, celor care sunt ai Lui.

Am primit Duhul Sfânt, asemenea apostolilor lui Hristos. Și știm că cuvintele lui Hristos ne sunt adresate și nouă: „ **Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: „*Luați Duh Sfânt! cărora le veți ierta păcatele, li se vor ierta; cărora le veți ține, ținute vor fi*” (Ioan 20: 22-23)**

Prezența și puterea lui Iisus Hristos, Cel care iartă păcatele, rămâne în trupul Său, Biserica, prin darul Duhului Sfânt. Așa cum Hristos Învățătorul, Păstorul cel Bun, Preotul, Jertfa, Adevărul și Viața ... și tot ceea ce Hristos este ... rămâne viu și activ în poporul Său prin puterea Duhului Sfânt; tot astfel și Hristos Cel care iartă păcatele rămâne cu noi acum și în veșnicie.

PREGĂTIREA PENTRU SPOVEDANIE

Pentru a ne mărturisi în mod corespunzător, trebuie să ne pregătim. Iar această pregătire are un singur scop: **să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu** – și astfel să ne mărturisim păcatele cu o dorință fierbinte de a primi iertarea.

Cercetarea de sine (auto-examinarea)

Pentru a ne mărturisi păcatele trebuie mai întâi să le cunoaștem. Iar pentru aceasta trebuie să ne examinăm viața: ce credem, ce spunem și ce facem.

Și marea problemă pentru mulți dintre noi este **că nu avem o măsură sau un standard corect prin care să ne judecăm.** Ne judecăm după ceea ce gândim noi că ar fi standarde corecte, dar care se dovedesc a fi atât de îndepărtate de creștinismul autentic precum cerul este față de pământ.

De exemplu, ne judecăm având în minte propria concepție despre ce înseamnă a fi un om „obișnuit”: „Nu suntem mai răi decât oamenii normali, obișnuiți...” ne închipuim adesea.

Sau ne judecăm după anumite standarde pe care ni le oferă societatea: „Suntem oameni cu simțul răspunderii, care respectă legea, cinstiți și gospodari ... ”.

Sau ne judecăm având ca etalon unele practici bisericesti, care în ele însele și desprinse de întregul context al vieții creștine, nu au valoare: mergem la biserică în fiecare duminică, nu mâncăm carne miercuri și vineri, spunem rugăciuni, nu dansăm în timpul postului... ”

Ori, în cele din urmă, avem ca standard Vechiul Testament, lucru care nu este rău în sine, dar care totuși nu reprezintă nivelul de viață la care creștinii sunt chemați: „Nu furăm, nu mințim, nu am comis crimă sau adulter...” ”

Ce vrem să spunem cu toate acestea e că auto-examinarea ar trebui să fie o profundă și serioasă sondare a conștiinței, făcută cu onestitate și curaj și dorința de a vedea cu adevărat. Dar trebuie să fie de asemenea și o judecată făcută după standarde strict creștine: adică viața și învățătura lui Iisus Hristos.

Cercetând Învățătura Mântuitorului

Dar mai înainte de a face o examinare de sine ar trebui să studiem Evanghelia și Noul Testament ca întreg. Cum putem să ne raportăm la standardele creștine dacă nici măcar nu conștientizăm cu adevărat care sunt aceste standarde? Prin urmare, în pregătirea noastră pentru spovedanie **ar trebui să petrecem mai mult timp privind la Hristos decât în sinele nostru**. Pentru că e foarte adevărat: ne vom da seama mult mai clar la ce nivel suntem, contemplând viața și învățătura lui Hristos pentru o perioadă scurtă de timp decât în urma a multor ore de introspecție personală.

Creștinii ar trebui să cunoască Evanghelia și învățătura Noului Testament. În pregătirea pentru mărturisirea, Părinții Bisericii ne recomandă unele pasaje biblice care ne pot ajuta să vedem ceea ce suntem și ce suntem chemați să fim.

- a. Predica de pe Munte (Evanghelia după Matei capitolele 5, 6, 7 și Luca capitolul 6)
- b. Ultimele capitole ale Scrisorii Sfântului Paul către Romani (Romani 12, 13, 14)
- c. Al 13-lea capitol din Scrisoarea întâi a Sfântului Pavel către Corinteni (1 Corinteni 13)
- d. Prima epistolă a Sfântului Ioan (1 Ioan)

Desigur, aceste secțiuni nu epuizează acest subiect, dar ele sunt de mare ajutor în cercetarea noastră de sine. Dacă le citim cu grijă, cu atenție și raportându-le la propriile atitudini și acțiuni, vom avea mai mult decât suficiente ocazii pentru a ne judeca după standardele pe care creștinii ar trebuie să și le însușească. În total, fragmentele de mai sus nu însumează mai mult de 13 pagini dintr-o Biblie de dimensiuni normale.

Post și rugăciune

În plus față de examinarea sinelui în funcție de idealurile creștine, trebuie să ne pregătim pentru mărturisire prin rugăciune și post. Ambele aceste discipline sunt necesare pentru a oferi limpezime perspectivei noastre, a învăța să ne controlăm gândurile și de a ne pune într-o legătură vie cu Dumnezeu, Care El Însuși ne va inspira pentru a vedea lucrurile în acea realitate bine-plăcută Lui. În cărțile de rugăciuni există rugăciuni înainte de spovedanie pe care le putem citi, împreună cu "psalmii de pocăință" (Psalmii 31, 37, 50, 101, 129, 142).

Îndreptarea vieții

Ultimul pas în pregătirea pentru mărturisirea este să **„îndreptăm” toate acele păcate care stau în puterea noastră a fi „corectate”**. Aceasta înseamnă, de exemplu, că nu putem să mărturisim furtul fără să întoarcem ce am furat; sau ura fără a ne ierta dușmanul; sau furia fără a cere scuze de la cei pe care i-am jignit.

Această necesitate este precizată în mod clar, ca o cerință strictă pentru ca pocăința noastră să fie primită, de Iisus Hristos Însuși. El ne cere să ne împăcăm cu fratele nostru înainte de a ne oferi darul la altar (Matei 5:23).

Dar să fim atenți ca nu cumva să păcătuim și mai mult și să facem din prilejurile de îndreptare ale vieții noastre un „spectacol”, lăudându-ne cu „evlavie” noastră sau căzând pradă gândurilor de mărire deșartă. Prin urmare, chiar și acțiunea de a ne „îndrepta viața” **trebuie făcută cu discreție**; în liniște, lăsând faptele noastre să vorbească mai tare și mai convingător decât cuvintele noastre. În orice caz, a ne îndrepta faptele care țin de noi a fi îndreptate, e un lucru imperios necesar înainte de mărturisire și Sfânta Împărtășanie.

Trebuie menționat și faptul că nicio „cantitate” de rugăciuni sau zile de post, oricât de numeroase vor fi acestea, nu poate înlocui faptele necesare pentru a face o de adevărată pocăință și mărturisire. **Astfel, persoana care insistă asupra faptului că a "citit toate rugăciunile necesare și a postit zilele recomandate" - deci are tot „dreptul” să primească Sfânta Împărtășanie - dar în schimb nici nu vrea să audă de împăcare cu cei cu care s-a certat, să știe că acele obligații împlinite nu înseamnă nimic în ele însele, detașate de viața creștină autentică.**

Dacă cineva zice: Îl iubesc pe Dumnezeu!, dar pe fratele său îl urăște, mincinos este. Pentru că cel ce nu-și iubește fratele pe care-l vede, nu-L poate iubi pe Dumnezeu pe Care nu-L vede. Și această poruncă o avem de la El: Cel care-L iubește pe Dumnezeu, să-l iubească și pe fratele său. (1 Ioan 4, 20-21)

Că de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; dar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre. (Matei 6:14-15)

Vino la Spovedanie!

Există multe detalii practice diferite în ceea ce privește modul cum se face spovedania în diferitele parohii ale Bisericii Ortodoxe Române; prin urmare, vom discuta numai aspectele cele mai generale.

Când am ajuns în scaunul spovedaniei, preotul ne poate cere să stăm în picioare – sau să îngenunchem; să rostim rugăciunea cutare sau cutare înainte, după sau chiar în timpul mărturisirii; sau înainte sau după Împărtășanie, sau chiar cu câteva zile înainte. Preotul ne poate pune întrebări – sau nu. Poate să ne dea un canon (epitimie) specială – sau nu. Există mai multe metode și nu există norme rigide legate de aceste aspecte. Bine ar fi să avem dragostea și smerenia necesară pentru a urma practica locală și să nu încerca să impunem stilul propriu. Acest lucru nu înseamnă că nu putem discuta cu duhovnicul metoda noastră preferată, dar să înțelegem că orice aspect practic este secundar în raport cu semnificația esențială a mărturisire și cu pocăința în sine.

Singurul motiv pentru care venim la spovedanie este acela de a primi iertare de la Dumnezeu. Sigur, putem cere sfaturi și să discutăm cu duhovnicul. Dar să ne fie limpede faptul **că mărturisirea nu este un fel de „chat” spiritual sau un fel de "psihanaliză religioasă."** **Ci spovedania înseamnă a sta înaintea lui Dumnezeu cu dorința de a fi primit și iubit de El, de a**

fi curățat și împăcat cu Împărăția Lui.

Consilierea duhovnicească poate fi parte a spovedaniei – și în momentul de față, din păcate, nu discutăm aproape deloc despre viața noastră duhovnicească cu excepția Mărturisirii. Dar să conștientizăm totuși faptul că aceste discuții sunt totuși un „produs secundar” al spovedaniei – deși unul valoros – și că "succesul sau eșecul" spovedaniei nu depinde de personalitatea sau abilitățile în materie de consiliere ale preotului duhovnic.

Însuși Dumnezeu lucrează în Spovedanie! Iar El poate să ne vorbească într-un moment când ne așteptăm mai puțin, sau printr-un preot de la care ne așteptăm cel mai puțin – numai să avem destulă smerenie pentru a ne deschide să-L ascultăm, fără a lăsa nicio prejudecată umană să blocheze prezența Lui Vie în această Sfântă Taină.

Mărturisirea păcatelor

Și am ajuns și la momentul propriu-zis al mărturisirii păcatelor. Păcate pe care trebuie să le spunem **în mod clar și deschis**, fără să intrăm în detalii brute – dar nici să le „scurtăm” puterea și răutatea prin generalizări de felul "ca de obicei, lucruri normale, păcate de de zi, etc." O viziune clară asupra învățaturii lui Hristos este singurul lucru care ne poate ajuta să facem o mărturisire corectă. De asemenea ar trebui să ne obișnuim să insistăm și asupra aceluia sau acelor păcate care ne sunt atât de frecvente încât ne domină viața.

Venim la spovedanie, să nu uităm, pentru a ne mărturisim păcatele noastre. Este destul de ușor să cadem **în tentația de a mărturisi păcatele altora** – membri ai familiei, persoane cu care lucrăm, alți membri ai parohiei. Unii oameni fac acest lucru destul de regulat – și nu în contextul unei "probleme pe care o am cu respectivul" – ci pur și simplu dintr-o îndreptățire-de-sine fățarnică, nu rareori voalată sub chipul unei „purtări de grijă” pentru acea persoană. Dacă există o necesitate reală de a discuta despre o altă persoană, această discuție ar trebui aibă loc în afara Spovedaniei. Este imperativ să ne concentrăm în timpul mărturisirii numai și numai pe noi înșine, viața noastră, păcatele și greșelile noastre.

Evită să fi scrupulos

Înainte de a ne apropia de scaunul spovedaniei ar trebui să știm că nu vom putea - și nici nu se așteaptă asta de la noi - să ne amintim absolut fiecare păcat. Astfel, dacă se întâmplă să uităm să mărturisim ceva, *din greșeală și involuntar*, să nu fim îngrijorați și să nu ne îndoim de iertarea lui Dumnezeu. După o Spovedanie sinceră, în care am făcut toate eforturile omenești posibile pentru a ne mărturisi toate păcatele, rugăciunea de iertare este într-adevăr pentru *toate* păcatele: voluntare și involuntare, cunoscute și necunoscute, mărturisite sau nemărturisite (din uitare). Nu, nu trebuie să ne întoarcem din drum, dacă am uitat să mărturisim (a se citi „uitat”, nicidecum *ascuns!*) un mic păcat.

În general, este foarte important să evităm să fim scrupuloși și anxioși față de păcatele noastre - până în acel punct în care ne îndoim de mila lui Dumnezeu sau credem că iertarea Lui depinde de vrednicia noastră umană sau fragila noastră memorie. ***Dumnezeu ne judecă intențiile și***

sinceritatea pocăinței nu capacitatea de memorare! Aceasta, desigur, nu înseamnă că o **"intenție sinceră" poate să înlocuiască mărturisirea reală, verbală, înaintea preotului.** Dar cu siguranță înseamnă că puterea de iertare a lui Dumnezeu nu este limitată nici de cât de actuale ne sunt ele în memorie și nici măcar de capacitatea noastră de a le evita.

Să fim convinși că niciun păcat nu e atât de mare sau de grav încât să nu poată fi „topit” în iertarea lui Dumnezeu. Și, în aceeași măsură, că **nicio Spovedanie, oricât de perfectă ar fi, nu „este îndreptățită” să primească mila lui Dumnezeu doar în baza perfecțiunii ei.** Tot așa, să ne amintim de absolut fiecare dată, Sfântă Împărtășanie este administrată și primită de către un păcătos. Orice alte gânduri cu privire la aceste teme (în termeni de „vrednicie”, „premiu”, „răsplată”, „desăvârșire”) reprezintă nu doar erezie, ci și blasfemie - și poate duce chiar la serioase tulburări mentale și spirituale.

Lupta de a învinge păcatul

Dumnezeu ne iartă păcatele nu doar cu condiția de a le mărturisi, ci și să le urăm cu adevărat și să încercăm să le biruim. **Când un sfânt a fost întrebat care este semnul că păcatele ne-au fost iertate, răspunsul a fost:** "Dacă urâți păcatele voastre, vă sunt cu adevărat iertate."

În pocăință creștinilor nu există loc pentru plângerea de milă a păcatelor, justificarea lor sau explicații complexe, învinovățirea altora, a contextului sau a „slăbiciunii omenești”. Păcatele se recunosc, se confruntă, se disprețuiesc și se abandonează (de către noi) - și sunt iertate de către Dumnezeu. Atât.

Prin urmare, în Mărturisire trebuie să ne luăm angajamentul că vom încerca prin toate metodele să depășim păcatele noastre și să ne îndreptăm viața. **În sarcina noastră revine să ne angajăm în această luptă, să încercăm. Nu există nicio garanție că vom reuși numai prin forțele proprii dar,** în fapt, acesta e singurul lucru pe care Dumnezeu îl dorește de la noi: să ne angajăm într-o luptă fermă pentru a ne învinge patimile. Dacă vom face acest lucru cu toată puterea și curajul de care dispunem, atunci Dumnezeu Însuși ne va dăruia victoria – la timpul și în momentul când El va considera de cuviință să facă acest lucru. Deci **sarcina noastră unică este de a rămâne credincioși în luptă.**

Examinarea dinaintea Spovedaniei

Cea mai bună pregătire pentru spovedanie este cercetarea-de-sine având ca etalon învățătura Domnului din Predica de pe Munte. Aceste câteva capitole din Evanghelie, care încep cu Fericitările, rezuma viața creștină în cele mai importante aspecte ale ei.

Înainte de Spovedanie ar trebui să luăm Noul Testament, să citim și să examinăm nu numai la modul general, ci și gândurile, cuvintele și acțiunile noastre cele mai reale și concrete. Ar trebui să facem acest lucru luând în considerare întregul spectru al existenței noastre pe acest pământ: acasă cu familia, la locul de muncă, activitățile sociale, convingerile și acțiunile politice, afacerile, sau modul în care ne formăm opiniile, luăm deciziile și executăm acțiunile noastre. Toate aceste domenii trebuie să fie acoperite de cercetarea de sine înainte de a veni înaintea Domnului.

Următoarele întrebări, puse în lumina Fericirilor și a Predicii de pe Munte, sunt oferite ca ajutor în pregătirea pentru Spovedanie. Ele reprezintă mai mult indicații generale despre cum ar trebui să abordăm Spovedania și mai puțin o examinare exhaustivă a conștiinței. Înainte de orice, însă, trebuie să ne punem întrebarea fundamentală – care constituie baza întregului nostru demers:

- Credem oare cu adevărat că învățăturile Mântuitorului nostru Iisus Hristos sunt practice și aplicabile vieții noastre în lume?
- Credem oare cu adevărat că Duhul Sfânt, „Cel ce pretutindena este și pe toate le împlinește” sălășluiește în inima noastră și face „toate lucrurile posibile”, inclusiv păzirea poruncilor lui Hristos?

Dacă răspunsul la întrebările de mai sus este negativ, NU ARE ROST SĂ CONTINUĂM, SĂ MERGEM MAI DEPARTE – la Spovedanie în special sau la Biserică în general.

Fericiți cei săraci cu duhul...

Sunt smerit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor? Cultiv atitudinea de smerenie? Sunt conștient că absolut totul aparține lui Dumnezeu și vine de la El? Îmi trăiesc viața și folosesc tot ce am ca pe ceva ce aparține lui Dumnezeu? Împărtășesc și altora din bunurile mele pământești, știind că totul este de la Dumnezeu? Este Dumnezeu fundament al opiniilor și ideilor mele? Îmi recunosc sărăcia spirituală și intelectuală înaintea Domnului, acceptând Înțelepciunea și Adevărul? Sunt oare posesiv, egoist, mulțumit de sine, convins că numai eu am dreptate, preocupat de propria-mi persoană? Îmi idolatrizez oare propriile opinii, idei sau bunuri? Sunt avid după statut, putere, autoritate, bogăție, poziție socială? Iubesc cu adevărat smerenia ca ideal creștin absolut?

Fericiți cei ce plâng...

Sunt o persoană care compătimentește ? Plâng pentru suferința oamenilor? Lăcrimez pentru necazurile din Biserică, stat, familie sau societate? Sufăr împreună cu toți cei care suferă, în sărăcie și mizerie, în nenorocire și păcat? Plâng pentru boală, slăbiciune, tragedie și moarte? Sau spun pur și simplu „așa e viața” dovedind un „curaj” care este de fapt împietrire a inimii și lipsă a capacității de a empatiza cu cei aflați în suferință? Am compasiune față de cei neînsemnați, înrobiți patimilor, dependenți, egoiști, oropsiți, răi și păcătoși din lume, fără a-i judecata sau condamna? Mă întristez pentru păcatele și greșelile altora? Sau râd, mă bucur, batjocoresc și am o plăcere perversă când ar trebui, după chipul lui de Hristos, să plâng pentru acele persoane și fapte?

Fericiți cei blânzi...

Sunt blând cu blândețea lui Iisus? Sunt oare blând, în sensul că răspund răului prin bine? Accept oare și practic faptul că iubirea smerită, adevărul și curajul în a face binele reprezintă singura armă disponibilă în orice luptă cu păcatul și oamenii păcătoși? Doresc să stăpânesc peste alții, acasă, la locul de muncă, la biserică? Îmi place și chiar mă folosesc de comanda brutală, autoritate oarbă, intimidare sau coerciție pentru a îmi realiza voința? Binecuvânteț pe cei care mă blestemă, mă rog pentru cei care mă abuzează, fac bine celor care mă urăsc, îi slujesc chiar și pe cei care știu că vor să profite, vorbesc cu cei care mă ocolesc? Îmi iubesc vrăjmașii și iert pe cei care mi-au

greșit? Cred în blândețea lui Hristos ca singura cale de realizare a vocației mele de creștin și om?

Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate...

Flămânez și însetez după Dumnezeu? Îmi doresc să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Mă străduiesc să mă sfințesc? Citesc, studiez sau depun vreun efort susținut pentru Dragoste, Adevăr și Duhul lui Dumnezeu? Mă rog? Postesc? Fac vreun "efort duhovnicesc" care să mă antreneze în bunătate? Vin la biserică? Particip la Sfintele Taine? Mă abat de la rutinele mele pentru a ajuta, a învăța, sau a sluji, în vreun fel, altora?

Fericiți cei milostivi...

Am milă față de alții? Iert pe cei care m-au ofensat? Încerc măcar să îi înțeleg pe cei care sunt diferiți față de mine? Simt plăcere în a judeca și condamna? Vorbesc despre alții? Bârfesc? Spun lucruri - chiar dacă e posibil să fie adevărate - care nu ar trebui să fie spuse, deoarece pot răni? Mă bucur când ceva nu merge bine? Sunt legalist, iubitor de lege mai mult decât de Duh? Calmez lucrurile și acopăr greșelile altora, sau dimpotrivă agit lucrurile și contribui cu judecăți și condamnări? Calomniez și fac pe alții de rușine? Țin la prejudecățile mele, emițând sentințe și ajungând la concluzii fără a ține cont de faptele corespunzătoare ci numai de opiniile mele formate de mai înainte? Prefer judecata strictă milei și bunătății?

Fericiți cei curați cu inima...

Iubesc puritatea și curăția inimii? Sunt murdărit de gânduri, cuvinte și acțiuni murdare? Am mintea poluată de raționalizări și prejudecăți demonice? Sau sunt curat în deschiderea mea pentru tot ce este bun? Este corpul meu corupt de senzualitate animalică și poftă? Sunt gândurile și faptele mele curate, sau există întotdeauna motive și intenții ascunse? Am încredere în ceilalți și sunt la rândul meu demn de încredere și integru în toate aspectele vieții? Sau complotez, înșel, sunt duplicitar și mint? Sunt ipocrit și pretențios? Sunt stăpânit de vreo patimă: mânancare, băutură, fumat, lucru, joc, dormit, sau orice altceva care are control asupra mea în loc ca eu să am control asupra ei? Există vreun întuneric sau impuritate care este în calea libertății și integrității mele în Dumnezeu?

Fericiți făcătorii de pace...

Iubesc și sunt făcător de pace? În familie, la locul de muncă, la biserică, în societate și în întreaga lume? Sunt nervos și nerăbdător? Caut cearta și contrazicerea? Provoc pe alții să fie nervoși? Cred în "întorce și celălalt obraz"? Sau mă încred în forța fizică? Îmi place violența? Sunt agresiunea și puterea valori pe care le venerez? Caut pacea și liniștea interioară - sunt o condiție de bază pentru pacea lumii?

Fericiți cei persecutați din pricina dreptății...

Sunt persecutat vreodată din cauza binelui? Sunt pregătit măcar să fiu? Sunt gata să-mi dau viața, fără răzbunare, pentru Adevăr? Am participat la activități bune care critică răul? Sau prefer calea ușoară a non-implicării, în familie, la locul de muncă, biserică sau societate în general? Mă fac părtaș faptelor rele - din teamă, lașitate sau lene? Fug de responsabilitate? Îmi justific viața - în contradicție cu dreptatea lui Dumnezeu? Mi-e, de fapt, rușine de Hristos?

Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri...

Este Dumnezeu bucuria și fericirea mea? Sau este această lume - cu patimile, puterile, posesiunile

și laudele ei? Sunt răutăcios și morocănos sau zelos și curajos? Sunt disperat și fără speranță? Sunt pesimist și anxios? Mă plâng și răspândesc întuneric și iritație și celorlalți? Se reflectă credința mea în acțiunile și atitudinea față de evenimentele din viața mea? Am într-adevăr în vedere cuvintele Mântuitorului referitoare la "crinii câmpului. . ." și mă încred în Dumnezeu și găsesc bucurie în această încredere? Este comoara mea în Dumnezeu sau în mine însumi? Este viața mea "ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, în ceruri" sau sunt de fapt un om lumesc în trup, minte și duh? Cred și am cu adevărat "bucuria credinței"?